अथ सप्तमोऽनुवाकः ।

षष्ठेऽध्रिगुप्रैषोऽभिहितः । सप्तमे स्तोकविषयं मैत्रावरुणानुवचनमुच्यते ॥ कल्पः । यदा जानाति स्तोकेभ्योऽनुब्रूहीति । तदा मैत्रावरुणस्तोकीया अन्वाह जुषस्व सप्रथस्तममिति । तत्र प्रथमामृचमाह । "जुषस्व सप्रथस्तमम् । वचो देवप्सरस्तमं । हव्या जुह्वान आसनि" इति । हे अग्ने त्वं 'हव्या' हवींष्यस्मदीयानि, 'आसनि' आस्ये मुखे, 'जुह्वानः' प्रक्षिपन्, 'वचः' अस्मदीयं स्तोत्रं, 'जुषस्व' सेवस्व । कीदृशं वचः, 'सप्रथस्तमं' अतिशयेन विस्तृतं, 'देवप्सरस्तमं' देवानां प्रीणयितृतमम् ॥

अथ द्वितीयामृचमाह । "इमन्नो यज्ञममृतेषु धेहि । इमा हव्या जातवेदो जुषस्व । स्तोकानामग्ने मेदसो घृतस्य । होतः प्राशान प्रथमो निषद्य" इति । हे 'जातवेदः', 'नः' अस्मदीयम्, 'इमं यज्ञं', 'अमृतेषु', देवेषु, 'धेहि' स्थापय, 'इमा हव्या' इमान्यस्मदीयानि हवींषि, 'जुषस्व' । हे 'होतः' होमनिष्पादकाग्ने, 'मेदसः' वपायाः, सम्बन्धि 'घृतं', तस्य 'स्तोकानां' विन्दूनां, मध्ये स्वादून् विन्दून् 'प्रथमः' त्वमेव मुख्यः सन्, 'निषद्य' अत्रोपविश्य, 'प्राशान' प्रकर्षेण भक्षय ॥

अथ तृतीयामृचमाह । "घृतवन्तः पावक ते । स्तोका श्चोतन्ति मेदसः । स्वधर्मं देववीतये । श्रेष्ठन्नो धेहि वार्य्यम्" इति । हे 'पावक' शोधकाग्ने, त्वदर्थं 'मेदसः' वपायाः सम्बन्धिनः, 'घृतवन्तः' घृतसहिताः, 'स्तोकाः' विन्दवः, 'श्चोतन्ति' चरन्ति ।